

ПРОБЛЕМА ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

3. Vyshnevskiy, O.I. (2006). Teoretychni osnovy suchasnoi ukrainскої pedahohiky: posib. dlia studentiv vyshchych navch. zakladiv [Theoretical foundations of modern Ukrainian pedagogy: manual. for students of higher education institutions]. Drohobych, 608 p. [in Ukrainian].
4. Horodyskiy, M.I. (1998). Pedahohichni umovy zabezpechennia zmistu pravovoi osvity maibutnoho vchytelia [Pedagogical conditions for ensuring the content of the future teacher's legal educatio]. *Candidate's thesis*. Kharkiv, 167 p. [in Ukrainian].
5. Hrynyk, I.M. (2013). Pidhotovka maibutnikh sotsialnykh pedahohiv do pravovoho zakhystu ditei u Nimechchyni [Training future social pedagogues for legal protection of children in Germany]. *Candidate's thesis*. Drohobych, 301 p. [in Ukrainian].
6. Kashchuk, M.H. (2011). Zmist ta zavdannia pravovoho vykhovannia starshoklasnykiv [Content and tasks of legal education of high school students]. *Scientific notes*. Ministry of Education and Science of Ukraine, Mykhaylo Drahomanov National Pedagogical University. Kyiv, Vol. XCIX (99), pp. 88–93. [in Ukrainian].
7. Kashchuk, M.H. (2015). Pravove vykhovannia ditei ta molodi (komparatyvnyi aspekt) [Legal education of children and youth (comparative aspect)]. *Pedagogy*. Liublin, pp. 15–19. [in Ukrainian].
8. Kotiuk, V.O. (1996). Teoriia prava [Theory of law]. *Course of lectures*. Kyiv, 147 p. [in Ukrainian].
9. Mahdyk, O.O. (1999). Pravove vykhovannia shkolariv: teoriia, dosvid, problemy [Legal education of schoolchildren: theory, experience, problems]. *Postmethodology*. No. 2–3–4. pp. 58–59. [in Ukrainian].
10. Stakankov, A.V. (2003). Teoriia i praktyka pravovoho vykhovannia v istorii vitchyznianoї pedahohichnoi dumky druhoi polovyny XIX – pochatku XX stolittia [Theory and practice of legal education in the history of domestic pedagogical thought of the second half of the 19th – early 20th centuries]. *Candidate's thesis*. Kharkiv, 207 p. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 03.11.2023

УДК 159.923.2:378.014.61

DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2023.296639>

Валентина Стець, кандидат філософських наук,
доцент кафедри психології
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
Зоряна Борисенко, кандидат психологічних наук,
доцент кафедри психології
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

ПРОБЛЕМА ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Основна увага статті зосереджена на визначенні факторів, що впливають на підвищення якості професійної підготовки педагогічних кадрів. Йдеться про новий підхід до розгляду самого змісту вишівської педагогічної освіти, про посилення практико-орієнтованої спрямованості навчання, забезпечення безперервного характеру становлення педагога у ЗВО, про цифровізацію освітнього середовища та використання можливостей класичної університетської освіти у підготовці майбутніх вчителів. Показано, як кожен із названих факторів за певних умов може підвищити якість професійної підготовки учительських кадрів.

Ключові слова: професійна підготовка педагогічних кадрів; якість педагогічної освіти; фактори підвищення якості підготовки педагогічних кадрів.

Літ. 6.

Valentyna Stets, Ph.D. (Philosophy),
Associate Professor of the Psychology Department,
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
Zoryana Borysenko, Ph.D. (Psychology),
Associate Professor of the Psychology Department,
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University

THE PROBLEM OF IMPROVING OF QUALITY OF PROFESSIONAL TRAINING OF TEACHING STAFF IN MODERN CONDITIONS

The article focuses on identifying the factors that influence the quality of teaching staff professional training. It is about a new approach to considering the content of university teacher education, strengthening the practice-oriented orientation of training, ensuring the continuous nature of teacher education in higher education institutions, digitalizing the educational environment and using the possibilities of classical university education in the training of future teachers. It is shown how each of these factors, under certain conditions, can improve the quality of teacher training.

One of the leading factors in improving the quality of teacher education is the content of university education. At the same time, the content of teacher education is a certain “field” of intersection of at least three cultures: the culture accumulated in textbooks and manuals, the personal culture of the teacher and the personal culture of students.

ПРОБЛЕМА ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Within the new educational paradigm framework, the personality-oriented approach to learning, the competitiveness of a specialist in the labor market, as well as the process and result of a teacher's self-development, are fairly considered as part of the quality assessment of teacher education. In this regard, the content of education should include not only subject knowledge and skills as ways of solving typical subject tasks, but also methods, mechanisms of self-changing and self-development of teaching staff.

Keywords: professional training of pedagogical staff; quality of pedagogical education; factors of improving the quality of pedagogical training.

Постановка проблеми. Ринок праці в умовах сучасних українських реалій вимагає від випускника закладу вищої освіти уміння скористатися набутими теоретичними знаннями у незвичних ситуаціях та ситуаціях, які постійно змінюються; сьогодні здійснюється так званий перехід від суспільства, де надають перевагу знанням, до суспільства життєво компетентних громадян. Сьогодні потрібні фахівці з глибокими за змістом та широкими за обсягом знаннями і вміннями, що здатні їх використовувати у нестандартній ситуації, але й водночас намагаються критично осмислити буття, тобто є всесторонньо компетентними в своїй галузі професійної діяльності. Проте ЗВО мають обов'язки стосовно надання якісної освіти випускникам. Актуальність досліджуваного питання зумовлена тим, що молодому педагогу сьогодні важко знайти гідне місце праці. Встановлено, що однією з основних причин є низький рівень практичної підготовки студентів. Але водночас, школа відчуває глибоку потребу у кваліфікованих фахівцях, які є обізнаними із сучасними педагогічними технологіями, методами і методиками роботи. Саме тому метою закладів вищої освіти має бути не лише підготовка педагогічних кадрів із ґрунтовними знаннями, а й мотивованих фахівців із професійними знаннями, вміннями та навичками; творчих особистостей, які здатні розробляти свої методики та технології роботи.

З-поміж визначальних чинників, від яких сьогодні залежить підготовка вчителя, що працюватиме у нових умовах, є якість. При цьому якість педагогічної підготовки – це її відповідність Професійному стандарту, різноманітним потребам особистості майбутнього вчителя, школи, дитячо-батьківського співтовариства, суспільства загалом і держави зокрема.

Складність і масштабність завдань, які стоять нині перед системою освіти, потребують особливої, пильної уваги до проблеми підготовки педагогічних кадрів, підвищення її якості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Уже на завершених ХХ ст. спостерігалася активізація досліджень, у яких висвітлювалися конкретні проблеми освіти, а саме: історії її становлення, інтеграційні процеси та неперервність професійної освіти (В. Андрущенко, І. Зязюн, Н. Ничкало та ін.); проблеми мотивації освітньої діяльності дорослих (А. Маркова, Л. Фрідман та ін.); індивідуалізація освіти (Д. Савичевич та ін.); особливості освіти дорослих (Г. Балл, Р. Роджерс, К. Хоул та ін.); методологічні

заходи андрагогіки (К. Гріффін, Ф. Рейс та ін.); особливості викладання в умовах вишу (Е. Джонс, Н. Лем та ін.); проблеми підготовки викладача до навчання дорослих (Л. Алексєєва, Н. Гайдук, С. Грабовський та ін.). Вивченням проблем післядипломної освіти, а саме педагогічної, цікавилися багато українських науковців, а саме: загальнопедагогічним аспектом (Л. Ващенко, Л. Кравченко, М. Лапенюк та ін.); проблемами розвитку та реформування післядипломної педагогічної освіти (В. Олійник та ін.); дидактичними аспектами (Н. Балик, А. Зубко та ін.); розвитком та вдосконаленням особистісних якостей педагогів (Г. Балл, В. Віток та ін.); формуванням особистості педагога (О. Абдуліна, Ю. Вижевська, В. Ковальчук, І. Смолюк та ін.); напрямками формування педагогічної майстерності (І. Зязюн, Н. Ничкало та ін.); психологічними особливостями процесу підготовки педагога (В. Бочелюк, Т. Гальцева, Н. Давидюк та ін.).

Сьогодні все більшої актуальності набуває питання вдосконалення системи шляхом застосування компетентнісного підходу.

Як бачимо, проблема підготовки майбутніх фахівців, у тому числі і педагогів, належить до тих, які активно досліджуються педагогічною наукою. І сьогодні у науковій літературі підготовку педагогів аналізують у різних аспектах. Наприклад, загальні питання з'ясовують М. Бакум, К. Корсак, А. Лігоцький, П. Олійник, М. Солдатенков та ін.; культурологічні моменти означеної проблеми висвітлено у роботах І. Беха, В. Кременя та ін.; доцільність спеціальної підготовки педагогів обґрунтовується в працях Г. Васяновича, В. Лозової, Н. Ничкало, О. Романовського та ін. На сучасному етапі розвитку українського суспільства професійна підготовка педагога потребує суттєво якісного оновлення, власне це і спонукає нас до подальшої роботи над заявленою у статті проблематикою.

Мета статті полягає у визначенні шляхів підвищення якості вищої освіти, її складових та ознак; аналізі підходів до тлумачення сутності якості професійної підготовки педагога.

Виклад основного матеріалу. Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що існують різноманітні підходи до аналізу процесу підготовки педагогів. Простежується, що саме в системі вищої педагогічної освіти існують суперечності між: орієнтацією на підготовку педагога і практичною потребою у професіоналах, які здатні працювати в умовах сучасних реалій; перебудовою вищої педагогічної

освіти на базі сучасних вимог якості підготовки та недостатньою розробленим змістом, технологій навчання майбутніх педагогів; превалюванням традиційних форм і методів підготовки майбутніх фахівців і творчим характером педагогічної діяльності.

Одним із провідних факторів підвищення якості педагогічної підготовки виступає зміст університетської освіти. При цьому зміст педагогічної освіти є певне “поле” перетину як мінімум трьох культур: культури, акумульованої у підручниках та навчальних посібниках, особистісної культури викладача та особистісної культури студентів [2]. У цьому випадку процес навчання постає як “зустріч”, діалог цих культур.

За такого підходу суттєво змінюється ставлення майбутніх вчителів до педагогічного знання, процесу оволодіння професійними компетенціями, посилюється особистісна включеність у цей процес на основі високих пізнавальних і професійних мотивів.

Таким чином, один із головних способів підвищення якості педагогічної освіти – посилення його особистісної зверненості, діалогізація.

Зміст педагогічної освіти з метою підвищення її якості має суттєво змінитися і за характером наповнюваності. Річ у тому, що зміна парадигми соціально-економічного розвитку країни, глобалізація та перехід до інформаційного суспільства зумовили не менш кардинальні зміни в психофізіології дітей: різко помітні ментальні відмінності одного покоління від іншого навіть на невеликому віковому інтервалі, переважання у багатьох дітей кліпової свідомості, всі процеси диференціації школярів, що все більше посилюються, за різними ознаками – це і багато іншого має знайти сьогодні відображення підручників та навчальних посібників з педагогіки та психології для вищої школи.

У рамках нової освітньої парадигми, особистісно-орієнтованого підходу в навчанні у статусі оцінки якості педагогічної освіти справедливо розглядається конкурентоспроможність фахівця на ринку праці, а також процес і результат саморозвитку педагога. У зв'язку з цим змістом освіти повинні стати не лише предметні знання та вміння як способи реалізації типових предметних завдань, а й методи, механізми самозміни, саморозвитку педагогічних кадрів. І це особливо важливо. Цілком очевидно, що самовизначення, самореалізація, самоорганізація, самореабілітація, будучи найважливішими компонентами розвитку особистості, стають і основними напрямками роботи колективу викладачів вищої педагогічної школи [3].

Реалізація компетентнісного підходу, посилення практико-орієнтованого безперервного навчання, безперечно, пов'язані з підвищенням ролі інституту роботодавців у підготовці педагогічних кадрів. Сьогодні педагогічні кафедри все активніше залучають своїх представників до здійснення освітнього про-

цесу: керівництво магістерськими роботами, організація педагогічної практики, робота в ДЕК та ін. Але, як і раніше, університетська підготовка далека від реалій педагогічної дійсності. Педагогічні знання не стають, як правило, засобом виконання практичних завдань та ситуацій; у студентів не сформоване практичне педагогічне мислення та ін.

На наш погляд, у цьому випадку підвищити якість підготовки педагогічних кадрів можна було б, як мінімум, двома шляхами: з одного боку, необхідно на рівні наукових досліджень розробити механізм включення використання практичного досвіду роботодавців в освітній процес і довести цей механізм до рівня конкретних практичних рекомендацій [1]. З іншого боку, якщо представники роботодавців входять у освітній процес ЗВО як викладачі, тобто суб'єкти педагогічної діяльності, то вони мають бути відповідно підготовлені, наприклад, у рамках програми професійної перепідготовки.

Ми переконані, що неможливо підвищити якість педагогічної підготовки, залишаючись лише у рамках вишу. Якісні позитивні перетворення у ній неможливі, якщо до закладу вищої освіти вступають невмотивовані або слабкомотивовані абітурієнти. Тому висока якість педагогічної освіти забезпечується відповідною пропедевтичною роботою на етапі доуніверситетської освіти. Мабуть, дбати про якість вищої педагогічної освіти потрібно вже на шкільній лаві і навряд чи тут може допомогти створення педагогічних класів на базі тієї чи тієї школи. Такий масовий, “валовий” підхід не дозволяє індивідуально підійти до кожного.

На нашу думку, сьогодні мова має йти про розробку індивідуального освітнього маршруту учня як майбутнього педагога у наступних зв'язках “школа – ЗВО – школа”, в ході якого буде здійснено цільову підготовку “штучних” вчителів з числа школярів, які, з одного боку, мають педагогічні здібності, а з іншого, виявляють високий пізнавальний інтерес до тієї чи тієї предметної галузі у спеціально створених на основі взаємодії викладачів ЗВО та педагогів школи умовах для забезпечення потреб регіону на етапах доуніверситетського, університетського та післяуніверситетського навчання. Це дасть можливість значною мірою розв'язати проблему якісної підготовки вчителів нового типу та забезпечити школи й установи додаткової освіти кадрами, здатними виконати місію педагога, відповідального за майбутнє країни.

У контексті означеного аспекту розглянутої проблеми вимагає уваги і такий істотний факт. Головною фігурою, яка може стимулювати школяра до вибору вчительської професії, все таки залишається педагог. Своєю захопленістю предметом, широтою професійного кругозору, глибиною знань, майстерним володінням “тонкими” методами “дотику” до особистості, нескінченною любов'ю до дітей він

виступає, як кажуть представники синергетики, “значущим Іншим” стосовно учня, який перебуває у ситуації професійного самовизначення [6]. Тому дуже важливо, щоб у цей момент поряд виявився саме такий педагог. По суті, йдеться про проблему відтворення педагогічних кадрів. У зв’язку з цим особливо важливо, як буде відбуватися особистісно-професійне становлення вчителя як на університетському, так і на післяуніверситетському етапі, яка роль закладів вищої освіти у цьому процесі [5].

Таким чином, враховуючи тенденцію безперервного характеру педагогічної освіти, на наш погляд, важливо, щоб підвищення кваліфікації та професійна перепідготовка педагогів, які працюють, проходили саме на базі педагогічного та класичного університетів – там, де є вчені, висококваліфіковані викладачі, де відбуваються наукові відкриття, здійснюються наукові дослідження, працюють кафедри, кожна з яких за своєю спрямованістю є аналогом того чи того шкільного предмету, які забезпечені сучасним технічним та лабораторним обладнанням тощо.

Саме на цій базі – класичних та педагогічних університетів – повинні бути створені й функціонувати Центри безперервного підвищення професійної майстерності.

Є всі підстави вважати, що є певна залежність між цифровізацією сучасної освіти та якістю підготовки педагогів. Йдеться про те, що у виші, який готує шкільного вчителя, має бути організоване персоналізоване навчання у різноманітній взаємодії учасників освітнього процесу з використанням варіативного цифрового контенту та цифрових освітніх технологій.

Важлива роль у підвищення якості підготовки педагогічних кадрів належить віртуальній і доповненій реальності. Занурюючись у цифрове середовище, в умови, максимально наближені до реальних, студенти набагато інтенсивніше опановують професійні компетенції, осягають смисли та цінності педагогічної діяльності. Тут, мабуть, ще багато доведеться зробити на шляху до становлення цифрового університету. Безсумнівно, буде потрібна серйозна реконструкція змістовно-процесуальних та організаційних характеристик освітнього процесу. Потрібна буде велика робота викладацького корпусу щодо створення особливого контенту такої реальності. Її непросте моделювання з технічного боку – завдання працівників комп’ютерної сфери [4].

Якість підготовки педагогічних кадрів може бути забезпечена за рахунок використання можливостей класичної університетської освіти.

Не секрет, що до педагогічних вишів сьогодні вступають переважно не найсильніші абітурієнти. Розірвати це хибне коло міг би допомогти класичний університет.

Фундаментальність навчання, інтеграція науки та освіти, бренд університету, які забезпечують приплив добре підготовлених абітурієнтів, перевершують педагогічний виш.

Саме класичний університет може формувати педагогів-практиків з високим інтелектуальним потенціалом, розвиненими дослідницькими компетенціями, що має колосальне значення для виховання підростаючого покоління в умовах сучасного суспільства, що динамічно розвивається.

Випускник класичного університету – добрий предметник. Здобувши педагогічну освіту в магістратурі, він зможе піти до школи. Завдання полягає лише у тому, щоб виявити цих високомотивованих на педагогічну діяльність студентів, включити їх у відповідний освітній процес.

До того ж, на нашу думку, лише в університетській магістратурі можна якісно підготувати майбутнього вчителя до роботи з обдарованими школярами, організації науково-дослідницької діяльності учнів, роботи в профільних класах, інноваційних школах.

Специфіка класичного університету як багато-профільного освітнього закладу виступає важливою успішною детермінантою підготовки педагогів до роботи у системі додаткової освіти дітей, а отже, підвищення якості цієї підготовки. Саме класичний університет, на відміну від педагогічного, може сформувати у студентів професійні компетенції у тій чи тій конкретній галузі, яка є, як правило, аналогом відповідного спрямування у додатковій освіті дітей.

Висновки. Підвищення якості професійної освіти майбутніх педагогів на сьогоднішній день є нагальною проблемою, зумовленою необхідністю приведення результатів професійної освіти у відповідність до вимог сучасного суспільства. Її розв’язання можливе, якщо зміст освіти та методики, що застосовуються в освітньому процесі, орієнтовані на формування готовності студентів до виконання професійно та особистісно значущих завдань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології. Київ : Академвидав, 2004. 352 с.
2. Загричук Г.Я., Марценюк В.П. Концептуальні підходи щодо покращення якості підготовки фахівців. *Медична освіта*. 2012. № 4. С. 44–47.
3. Колісник-Гуменюк Ю. Науково-методологічні підходи до професійної підготовки майбутніх викладачів професійно-художніх дисциплін. *Молодь і ринок*. 2022. № 7–8. С. 100–107.
4. Пометун О., Пироженко Л. Сучасний урок. *Інтерактивні технології навчання*. Київ : А.С.К., 2004. 192 с.
5. Рашкевич Ю. Побудова навчальних програм на основі компетентнісного підходу. *Європейська інтеграція вищої освіти України в контексті Болонського процесу* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 25–26 жовтня 2012 р., м. Київ. Київ, 2012. С. 25–29.

УКРАЇНСЬКИЙ ФОРТЕПІАННИЙ ВИКОНАВСЬКИЙ І НАВЧАЛЬНИЙ РЕПЕРТУАР: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

6. Фіцула М.М. Педагогіка вищої школи : навчальний посібник. Київ : Академвидав, 2006. 352 с.

REFERENCES

1. Dychkivska, I.M. (2004). Innovatsiini pedahohichni tekhnolohii [Innovative pedagogical technologies]. Kyiv, 352 p. [in Ukrainian].

2. Zahrychuk, H.Ya. & Martseniuk, V.P. (2012). Kontseptualni pidkhody shchodo pokrashchennia yakosti pidhotovky fakhivtsiv [Conceptual approaches to improving the quality of specialist training]. *Medical education*. No. 4. pp. 44–47. [in Ukrainian].

3. Kolisnyk-Humeniuk, Yu. (2022). Naukovo-metodolohichni pidkhody do profesiinoi pidhotovky maibutnikh vykladachiv profesiino-khudozhnikh dystsyplin [Scientific and methodological approaches to the professional training of future teachers of professional and artistic disciplines]. *Youth & market*. No. 7–8. pp. 100–107. [in Ukrainian].

4. Pometun, O. & Pyrozhenko, L. (2004). Suchasnyi urok. Interaktyvni tekhnolohii navchannia [A modern lesson]. *Interactive learning technologies*. Kyiv, 192 p. [in Ukrainian].

5. Rashkevych, Yu. (2012). Pobudova navchalnykh prohram na osnovi kompetentnisnoho pidkhodu [Building educational programs based on the competency approach]. *Yevropeiska intehratsiia vyshchoi osvity Ukrainy v konteksti Bolonskoho protsesu: materialy Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii, 25–26 zhovtnia 2012 r., m. Kyiv – European integration of higher education of Ukraine in the context of the Bologna process: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference, October 25–26, 2012*. (pp. 25–29). Kyiv. [in Ukrainian].

6. Fitsula, M.M. (2006). Pedahohika vyshchoi shkoly: navchalnyi posibnyk [Higher school pedagogy: study guide]. Kyiv, 352 p. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 21.11.2023

УДК 78.071.2(477) “XX”

DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2023.296997>

Ірина Гринчук, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри музикознавства та методики музичного мистецтва факультету мистецтв Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка

УКРАЇНСЬКИЙ ФОРТЕПІАННИЙ ВИКОНАВСЬКИЙ І НАВЧАЛЬНИЙ РЕПЕРТУАР: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Заторкнута актуальну тему використання фортепіанних творів українських композиторів у практиці музично-педагогічної освіти, мистецького навчання і виховання школярів. У контексті проблеми підручникотворення представлено останні випуски з серії авторських навчально-методичних посібників. Зроблено висновки про актуальність ширшої репрезентації регіонального фортепіанного репертуару.

Ключові слова: виконавський та навчальний репертуар; фортепіанна музика; українські композитори; виконавський та педагогічний репертуар; навчальні посібники.

Літ. 12.

Iryna Hrynychuk, Ph.D. (Pedagogy), Associate Professor of the Musicology and Methods of Music Art Department, Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University

UKRAINIAN PIANO PERFORMING AND EDUCATIONAL REPERTORY: REGIONAL ASPECT

The actual topic of using piano works of Ukrainian composers in the practice of music-pedagogical education, art education and upbringing of schoolchildren. In the context of the problem of textbook creation, the latest issues from a series of author's educational and methodical manuals are presented.

The purpose of the article is an attempt to outline the place of the piano repertoire, its regional component in the context of educational and methodological support for performing training of future music teachers. The task of the article is to analyze the content of educational and methodical publications regarding the presentation of piano works by composers – representatives of certain regions of Western Ukraine, as performance and didactic material.

We have prepared 10 editions of teaching and methodical manuals to update the educational and concert piano repertoire as a methodical support for the professional training of the future pianist teacher. These are 9 textbook manuals and 1 monographic manual dedicated to the piano work of M. Verikyvskiy, a native of Kremenets, Ternopil. The manuals represent examples of piano literature by Ukrainian composers in a long cultural and historical retrospective, in a diverse palette (etudes, polyphonic works, examples of sonata and variation form, miniatures and cycles). Relevant informative musicological accompaniment, methodical advice on the performance of works, lists of literature are provided. The works of composers from different regions of Ukraine are presented, a number of modern works are printed for the first time.

Thus, the collection includes miniatures from the series “Puppet Piano Music” by J. Elgiser, a talented, but little-known artist from Bukovyna. The genres of piano works of D. Sichynskiy and V. Bezkorovainy, composers associated with Ternopil, are briefly presented, and a comparative analysis of their miniatures is carried out.

Conclusions were made about the relevance of a wider representation of the regional piano repertoire.